

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.227 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 22 januari 2009 waarbij de visumaanvraag van verzoekster wordt geweigerd, aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat M. GRINBERG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 december 2007 huwt verzoekster met de heer M.D., van Belgische nationaliteit.

Op 10 januari 2008 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Haar echtgenoot had op 23 februari 2007 in België een machtiging tot vestiging gekregen gelet op zijn duurzame wettelijke samenwoning met een EU-onderdaan en verwierf op 20 april 2007 de Belgische nationaliteit.

Op 22 december 2008 geeft de procureur des konings te Brussel een ongunstig advies voor de visumaanvraag omdat hij meent dat er voldoende aanwijzingen zijn dat het om een schijnhuwelijk gaat.

Op 22 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van visum. Dit is de bestreden beslissing.

“Commentaar: De betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen inzake gezinshereniging in artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de Belgische Ambassade te Conakry de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging overmaakte op naam van mevrouw D.A.F., geboren op 09/04/1981, van Guineese nationaliteit;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 07/12/2007 met de heer D.M.M., geboren op 20/01/1975, van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Belgisch burgerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat de echtgenoot van de verzoekster in dit geval een Belgische onderdaan is en dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd;

Overwegende dat mijnheer verklaarde dat hij de ouders van mevrouw reeds kent sinds 1998 en dat mevrouw de ouders van mijnheer zeer goed zou kennen. Mijnheer verklaart daarenboven uitdrukkelijk dat er zonder de wederzijdse kennis van de families geen huwelijk zou plaatsgevonden hebben;

Overwegende dat mijnheer verklaarde dat, hoewel zij elkaar binnen familiale context kennen sinds 1998, zij pas sinds begin 2007 regelmatig contact hadden via het internet; Mevrouw daarentegen verklaarde dat zij mijnheer opnieuw ontmoette in 2003 toen hij twee maanden in Conakry verbleef;

Overwegende dat mijnheer verklaarde dat zij via de internetcontacten in 2007 intiem werden en via deze weg ook besloten om te huwen;

Overwegende dat mijnheer enerzijds verklaarde dat zij veel geschenken ontvingen ter ere van hun huwelijk maar geen enkel geschenk kan opnoemen;

Overwegende dat mijnheer tijdens een eerste politieverhoor op 25/04/2008 zijn relatie met mevrouw O. M. verzwegen;

Overwegende dat mijnheer tijdens een tweede politieverhoor toegaf dat hij sedert 2001 een relatie had met mevrouw O. en met haar samenwoonde sinds februari 2003. Nadien verklaarde hij dat mevrouw O. in de zomer van 2002 leerde kennen en zij sinds 2002 samenwoonde;

Overwegende dat mijnheer verklaarde dat zijn relatie duurde tot juli 2006 maar dat mijnheer wel tot 14/11/2007 met haar samenwoonde terwijl hij al een relatie had met mevrouw D.;

Overwegende dat de mijnheer zijn machtiging tot vestiging in België verkreeg op basis van zijn relatie en samenwoonst met mevrouw O.; Overwegende daarenboven dat het Parket Brussel tevens opmerkt dat mijnheer bij mevrouw O. bleef wonen tot na het verwerven van zijn Belgische nationaliteit in april 2007;

Overwegende dat mijnheer volgens de informatie van het Parket Brussel zeer vaag zou blijven over de persoonlijke kenmerken, hobbies en voorkeuren van mevrouw D.;

Overwegende dat de Procureur des Konings te Brussel in zijn schrijven, dd 22/12/2008 een negatief advies verstrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk;

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen D.A.F. en D.M.M. afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verwerende partij wordt om die reden verworpen.

2.2. In het verzoekschrift vraagt verzoekster dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, 105.632).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, dat er een manifeste appreciatiefout is, van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de administratieve overheid gehouden is te beslissen rekening houdend met alle elementen van de zaak.

In een eerste onderdeel stelt verzoekster dat zij niet gehoord is in het kader van haar visumaanvraag maar dat haar slechts enkele vragen werden gesteld de dag waarop zij haar aanvraag is gaan indienen. Verzoekster stelt dat zij nooit heeft verklaard haar echtgenoot te hebben ontmoet in Guinee in 2003, wat trouwens onmogelijk was omdat zij op dat moment in Senegal studeerde. Zij heeft enkel verklaard dat de laatste keer dat haar echtgenoot naar Guinee was gekomen vóór hun huwelijk, in 2003 was. Zij heeft nooit verklaard dat zij hem toen ontmoet heeft en dat hun relatie toen begonnen is. Er is bijgevolg geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot, waardoor er sprake is van een manifeste appreciatiefout in de bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel gaat verzoekster in op de geschenken die ze kregen voor hun huwelijk. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat haar echtgenoot deze geschenken niet kon omschrijven. Verzoekster stelt dat dit strijdig is met de stukken van het dossier, omdat uit het verhoor van haar echtgenoot door de politie op 6 augustus 2008 blijkt dat haar echtgenoot heeft verteld dat verzoekster een parfum gekregen heeft en dat de andere geschenken meer traditioneel waren, zoals kledij van het merk “wax”. Daarnaast kon haar echtgenoot ook andere details van het feest vertellen. Alleszins, zelfs al zou haar echtgenoot geen geschenken hebben kunnen opsommen, dan kon het geheel aan details dat hij over het huwelijk heeft verschaft niet toelaten dat er ook maar wordt getwijfeld aan zijn

oprechtheid. Hij heeft bovendien ook het fotoalbum met trouwfoto's getoond aan de ondervragende politieagent.

In een derde onderdeel voert verzoekster aan dat zij niet begrijpt waarom haar echtgenoot zijn relatie met mevrouw O. diende te vermelden. Uit de stukken van het dossier kan immers niet worden afgeleid dat er objectieve elementen zijn die erop wijzen dat de enige intentie van verzoekster is om een verblijf in België te verkrijgen dankzij haar huwelijk. De vroegere relatie van haar echtgenoot met mevrouw O. heeft geen invloed op de wens van haar echtgenoot om samen met zijn echtgenote te leven en met haar een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Tijdens het eerste interview heeft haar echtgenoot deze relatie niet vermeld, maar tijdens het tweede interview wel. Dat deze relatie werd beëindigd in augustus 2006 werd trouwens bevestigd door mevrouw O. De vroegere relatie van verzoeksters echtgenoot staat buiten huidige zaak, er kon bijgevolg niet naar worden verwezen om verzoeksters visumaanvraag te weigeren. Er moeten ernstige en zwaarwichtige redenen aanwezig zijn om een visum gezinshereniging te verwerpen, omdat dit een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Bovendien kan verwerende partij de oprechtheid van het huwelijk nog nagaan in het kader van het onderzoek naar de latere vestigingsaanvraag. De huwelijksakte is overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand in België en verzoekster is bijgevolg de echtgenote van de heer M.D.

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Verzoekster bekritiseert in het verzoekschrift enkele van de motieven, voornamelijk de feitelijke vaststellingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan echter niet de opportuniteit van de beslissing onderzoeken maar oefent enkel een wettigheidstoezicht uit. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin wordt overwogen dat het geven van een andere beoordeling van de feiten dan de beoordeling van verwerende partij, de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek waarvoor hij niet bevoegd is. Ten overvloede laat verwerende partij gelden dat verzoekster op de ambassade heeft verklaard dat zij haar echtgenoot in 1998 heeft leren kennen en dat hij in 2003 is teruggekomen voor een periode van twee maanden, dat de kritiek van verzoekster omtrent de geschenken, zelfs al zou deze gegrond zijn, niet van aard is om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden omdat dit geen determinerend motief is en dat verzoekster verscheidene motieven onbekritiseerd laat en bijgevolg niet betwist, zoals het motief dat haar echtgenoot pas in het tweede verhoor verklaarde dat hij een relatie heeft gehad met mevrouw O. en details over de data van samenwoning in deze relatie. De gemachtigde van de minister oordeelde geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid dat het visum van verzoekster diende te worden geweigerd.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt verwerende partij dat het Europees Hof voor de rechten van de mens aanneemt dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat moment op het grondgebied vermag te verblijven. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen. Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verzoekster dient wel te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3. Verzoekster stelt in de repliekmemorie dat de Raad wel mag nagaan of de motivering van de bestreden beslissing deugdelijk is, pertinent en in overeenstemming met de gegevens van het dossier. Verzoekster verwijst naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en naar rechtspraak van de Raad van State over de motiveringsplicht. Verzoekster voegt hieraan toe dat zij wel degelijk het geheel van motieven van de bestreden beslissing aanvecht, zij herhaalt dat de vroegere relatie van haar echtgenoot met mevrouw O. niets met haar visumaanvraag te maken heeft.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er voldoende feiten aanwezig zijn die aantonen dat er geen huwelijk is omdat uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, dat mijnheer zijn machtiging tot vestiging in België verkreeg op basis van zijn relatie en samenwoning met mevrouw O., dat het parket van Brussel tevens opmerkt dat mijnheer bij mevrouw O. bleef wonen tot na het verwerven van zijn Belgische nationaliteit in april 2007, dat mijnheer volgens de informatie van het parket van Brussel zeer vaag zou blijven over de persoonlijke kenmerken, hobbies en voorkeuren van verzoekster, dat de procureur des konings te Brussel in zijn schrijven d.d. 22/12/2008 een negatief advies verstrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4.1. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster bij het indienen van haar visumaanvraag heeft verklaard dat zij en haar toekomstige echtgenoot elkaar ontmoet hebben in 1998 en dat hij in 2003 naar Conakry is teruggekeerd voor een periode van twee

maanden. Ongeacht of verzoekster en haar echtgenoot elkaar op dat moment te Conakry hebben ontmoet, stelt de Raad vast dat kritiek op dit motief niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Dit ene element maakt deel uit van één van de motieven die aantonen dat er in hoofde van verzoekster geen intentie is gericht op het uitbouwen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Er is geen sprake van een manifeste appreciatiefout in hoofde van verwerende partij en het eerste onderdeel van het enig middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

3.4.2. Ongeacht de omstandigheid of de echtgenoot van verzoekster enkele geschenken in detail kon opsommen of niet, kan ook kritiek op dit motief niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Verzoekster uit opnieuw kritiek op een onderdeel van één van de motieven die aantonen dat er in hoofde van verzoekster geen intentie is gericht op het uitbouwen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. In de bestreden beslissing wordt niet in twijfel getrokken dat er een huwelijksfeest heeft plaatsgevonden. Deze kritiek kan evenmin tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3.4.3. Verzoekster meent dat de vroegere relatie van haar echtgenoot geen uitstaans heeft met haar huidige visumaanvraag. In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen *“Overwegende dat de mijnheer zijn machtiging tot vestiging in België verkreeg op basis van zijn relatie en samenwoont met mevrouw O. Overwegende daarenboven dat het Parket Brussel tevens opmerkt dat mijnheer bij mevrouw O. bleef wonen tot na het verwerven van zijn Belgische nationaliteit in april 2007;”* Deze gegevens worden bevestigd door de stukken van het administratief dossier. De echtgenoot van verzoekster is indertijd België binnengekomen als student van Guinese nationaliteit en heeft eerst een tijdelijk verblijfsrecht en vervolgens een vestigingsrecht verkregen op basis van zijn duurzame relatie met mevrouw O., een burger van de Unie. Vervolgens verkreeg hij de Belgische nationaliteit. Tijdens het eerste verhoor van de echtgenoot maakte hij geen melding van deze elementen. Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij rekening houdt met de wijze waarop de echtgenoot van verzoekster zijn recht op vestiging in België en zijn Belgische nationaliteit verkregen heeft op het moment waarop verzoekster, als echtgenote van deze persoon, een visumaanvraag voor gezinshereniging in België indient, zeker niet nu blijkt dat het parket een ongunstig advies inzake de visumaanvraag heeft gegeven en meent dat er aanwijzingen zijn dat het om een schijnhuwelijk gaat.

Verzoekster laat na het hoofdmotief van de bestreden beslissing aan te vechten, namelijk dat er voldoende feiten aanwezig zijn die aantonen dat er geen huwelijk is omdat uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

De omstandigheid dat de huwelijksakte is overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand doet hieraan geen afbreuk en neemt niet weg dat verwerende partij in het kader van een visumaanvraag gezinshereniging een onderzoek mag voeren. Overeenkomstig artikel 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) kon verwerende partij beslissen deze akte niet te erkennen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom zij dit nodig achtte en verzoekster betwist dit motief van de bestreden beslissing niet.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke, pertinente en ter zake dienende motieven.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster betwist niet dat de inmenging in haar familiaal leven is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij is van mening dat de inmenging een zware aantasting van haar familiaal leven uitmaakt. Verzoekster laat evenwel na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster gehuwd is met een Belg, volstaat op zich niet voor de toekenning van een visum. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven aan welke voorwaarden in casu niet is voldaan.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch weigert in casu de visumaanvraag om verschillende redenen. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.